

Yüksek asrın insanları Bediüzzaman'ı anlıyor

Oğuz Yiğiter Bey: Risale-i Nur'da geçen "Üç yüz seneden sonraki yüksek asır" hangi zamandır?

İnsanı İnsan Eden Değerler Bıraktı

Bu gün takvimler 23 Mart'ı gösteriyor. Bu tarih Üstad Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri'nin terk-i dünya ederek dâr-ı bekaya irtihal eylediği günün 58. sene-i devriyesidir.

Eskiler âlimin ölümü, âlemin ölümü derlerdi. Bu âlim, aramızda bıraktığı büyük mirası Risale-i Nur ile âlemleri keşfederek, âlemle Allah'a ulaşmanın yolunu açarak dünyadan ayrılmıştır.

Bediüzzaman barışçıydı. İnsancıldı. Müsbet hareketçiydi. Hakperestti. Âlem-i İslâm'a inen darbeleri en evvel ruhunda hissedirdi. Âlemi ıslâh eden, âlemi âlem eden değerler bıraktı. İnsanı insan eden, insanı insanîyet-i kübra makamına çıkararak bir vizyon bıraktı. Sadece asrıyla değil, gelecek asırlarla da ilgiliydi. İlmiyle, nuruyla, feyziyle, hakaik-i imaniye esasatıyla kıyamete kadar gelecek zamanları kuşatıyordu. Sadece âlem-i İslâm ile değil; bütün âlem-i insanîyet ile ilgiliydi. Sadece dinî ilimlerle ve imânî hakikatlerle değil; asrının içtimaî meseleleriyle de, siyasetiyle de, sosyolojisiyle de alâkardı.

Çağı Kur'ân Gözlüğüyle Okudu

"Ey üç yüz seneden sonraki yüksek asrın arkasında gizlenmiş ve sâkitâne nurun sözünü dinleyen ve bir nazar-ı hafî-i gaybî ile bizi temaşa eden Said'ler, Hamza'lar, Ömer'ler, Osman'lar, Tahir'ler, Yusuf'lar, Ahmed'ler, vesaireler!.. sizlere hitap ediyorum." diye hitap ettiğinde adeta zaman durmuş, zamanın nabzını eline almıştı.

"Azametli bahtsız bir kıt'anın, şanlı talisiz bir devletin, değerli sahipsiz bir kavmin reçetesi" unvanıyla, doğudaki dağ ve sahrayı bir medrese ederek meşrûtiyeti, yani bugünkü tabirle demokrasiyi, yani devlet yönetiminde asrın Kur'ân'la buluştuğu o mu'cizevî noktayı ve o içtimaî Kur'ân esaslarını aşiretlere ders veriyordu.

Milâdî 1910'lu, hicrî 1327'li yıllardı. Meşrûtiyet ilân edilmiş, iki yıl da geçmişti. Doğudaki aşiretlerde meşrûtiyete karşı bir kaygı hakimdi. Kafalar karıştı. Hocalar, âlimler, şeyhler meşrûtiyeti küfür rejimi olarak algılıyorlar, “zaman âhir zaman, gittikçe fenalaşacak” diyorlardı. İnsanlara karamsarlık aşıyorlardı.

Bediüzzaman ise asrının gerek içtimaî ve siyasî, gerek dinî ve imânî bütün gelişmelerini, bütün hadiselerini basiretli bir Kur'ân gözlüğüyle okuyordu. Okuyor ve insanlığa, âlem-i İslâm'a, ülkemiz insanına ümit aşıyordu. Ümitsizlikleri bir bir yıkıyordu.

Kendi zamanının insanı bedbînlikten, ümitsizlikten bîtap düşmüş, karamsarlıktan yılmış, yorgun düş- müştü. O da kendi zamanından yüz çeviriyor, bin üç yüz yılının ardından gelen zamanların gençleriyle, istikbalin gençleriyle¹, bu günün gençleriyle, bu gençleri görürcesine konu- şuyordu: “Neden dünya herkese terakki dünyası olsun da, yalnız bizim için tedenni dünyası olsun? Öyle mi? İşte ben de sizinle konuşmayacağım. Şu tarafa dönüyorum, müstakbeldeki insanlarla konuşacağım.” diye yüksek sesle feveran ediyor, asırlar ötesine sesleniyordu.

1400'lü Yıllara “Yüksek Asır” Dedi

Bediüzzaman'ın doğumundan yaklaşık beş sene sonra hicrî 1300 yılına girildi. Bediüzzaman vefat ettiğinde de hicrî takvimler 1379 yılını gösteriyordu. Dolayısıyla Bediüzzaman 1300'lü yıllarda yaşamıştır. Bu gün ise hicrî takvimler 1439 yılını gösteriyor. Bediüzzaman'ın hitabında yer alan “üç yüz seneden sonraki yüksek asır”dan maksadının, 1400'lü ve sonraki yıllar olduğu anlaşılıyor.

Demek bu asır, Bediüzzaman'ın ifade ettiği yüksek asırdır.

Bu yüksek asrın gençlerinden Hazret-i Üstad'ın istekleri vardır:

“Başlarınızı kaldırınız, ‘Sadakte’ deyiniz. Ve böyle demek sizlere borç olsun. Şu muasırlarım, varsın beni dinlemesinler. Tarih denilen mazi derelerinden sizin yüksek istikbalinize uzanan telsiz telgrafla sizin ile konuşuyorum. Ne yapayım, acele ettim, kışta geldim; sizler cennetâsâ bir baharda geleceksiniz. Şimdi ekilen nur tohumları, zemininizde çiçek açacaktır.”²

Bu gün itibariyle, idrak edeceğimiz Bediüzzaman Haftası faaliyetlerini ve bu çerçevede İstanbul'da yarın başlayıp ertesi gün panel ile son bulacak İslâm Kardeşliği ana temalı Kongreyi, Bursa'da, İzmir'de ve diğer illerde yapılan anma ve anlama faaliyetlerini bu “sadakte” ifadesinden birer nümune olarak görüyorum. Organize edenlerden katılımcılarına kadar bütün paydaşlardan Allah razı olsun.

Günün Duâsı

Yâ Rabbi ve yâ Rabbe's-Semavati ve'l-Aradîn! Yâ Hâlıkî ve yâ Hâlık-ı Külli Şey! Gökleri yıldızlarıyla, zemini müştamilâtıyla ve bütün mahlûkatı bütün keyfiyatıyla teshir eden kudretinin ve iradetinin ve hikmetinin ve hâkimiyetinin ve rahmetinin hakkı için, nefsimi bana musahhar eyle ve matlûbumu bana musahhar kıl. Kur'ân'a ve imana hizmet için, insanların kalblerini Risale-i Nur'a musahhar yap! Âmin.

Dipnotlar:

1- Muhakemat, 8. Mukaddime, s. 46.

2- Eski Said Dönemi Eserleri, Münâzarât, s. 260, 261, 262.